

KUR'AN'DA MUTTAKİLER

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü li'llahi rabbi'l-âlemîn. Ve's-selatü ve's-selamü aleyke ya seyyide'l-evveline ve'l-âhirîn. Ve ala âlihî ve sahbihi. Fe-men sebîhul bi-ihsani ila yevmi'l-ceza.

Emma ba'd.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretleri kâfirler için cehennemini hazırlamıştır; cezalarını orada çeksinler diye. Muttakiler içinde cennetini hazırlamıştır. Takvâ üzere yaşadıklarının mükâfatını âhirette görsünler, saadete nâil olsunlar, orada nur ve sürûr içinde yaşasınlar diye. Muttakilerin nasıl insanlar olduğunu Kur'an-ı Kerim'den âyet-i kerîmelerden takip edelim.

Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ
الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ
الغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

Ve cennetin arduhâ's-semâvâtü ve'l-ardu uıddet li'l-müttekîne. Ellezîne yünfiküne fî's-serrâi ve'd-darrâi ve'l-kâzımîne'l-

gayza ve'l-âfîne ani'n-nâsi. Vallâhu yuhib-bü'l-muhsinîne.¹

Muttakileri bu âyet-i kerîmede Allahu Teâlâ hazretleri vasıflandırıyor. Muttakilerin bazı sıfatlarını bizlere söylüyor.

Ellezîne. “Onlar, o kimselerdir ki;”

Yünfikûne fî's-serrâi ve'd-darrâi. “Sevinçli zamanlarında da üzüntülü zamanlarında da, genişlik zamanlarında da, darlık zamanlarında da, zengin zamanlarında da, fakir zamanlarında da, hoşnutluk zamanlarında da, sıkıntı zamanlarında da,”

a. Allah Yolunda İnfak Çeşitleri

Yünfikûne. “İnfak ederler. Allah yoluna paralarını harcarlar.” Muttakiler darlık zamanında da, genişlik zamanında da infakı bırakmayan, Allah yoluna hayır hasenatı yapmaktan geri durmayan insanlardır. Bir vasıfları, böyle infak etmektir. Allah yoluna nafaka, hayır, para, yardım vermek, yardım yapmak. Allah yolunda, Allah rızası için mü'min kullara, iyi yollara, para harcamak.

¹ 3/Al-i İmran, 133,134.

Şimdi insanın nafakaları yani infakları, harcadığı paralar, yaptığı hayrat ve hasenât nerelere gidebilir?

Bir; *fi-sebîlillah*. Allah yoluna gidebilir. *Nafakatüke fi-sebîlillah*. *Fi-sebilillah*; Allah'ın yolu. Allah'ın yolunda bu cihat olabilir. Yani savaşmaya yardım, mali destek, para harcamak. At beslemek. Silah almak. Mühimmat biriktirmek. Bir gaziye teçhizatlandırmak, teçhiz etmek. Ona bir binek alıvermek.

Hacca ve umreye gitmek, ailesine masraf yapmak. İnsanın hanımına, çocuğuna, çocuğuna yaptığı infak da, bu da çok sevaptır. Kendi hanımını sevindir. Kendi çocuklarını sevindir. Mahrum bırakma. Kazandığından bir miktarını onların başkasının eline bakacak, başkasının elindekine özenecek tarzda, gözü dışarda olmasına fırsat verme. Gözlerini, gönüllerini, karınlarını doyur. İhtiyaçlarını karşıla. İnsanın hanımına, çoluk çocuğuna yaptığı masraflar da Allah yoluna yaptığı cihat kadar sevaplıdır. 1'e 700'dür miktarı.

Anne ve babasına yardım etmek... Anneler babalar ayrı ailedir. İnsan evlendiği zaman, kendisinin çoluk çocuğu oluyor. Evlense

bile annesine babasına bakmak, yardım etmek, kollamak, desteklemek, nafaka vermek, infakta bulunmak, o da çok sevaptır. 1'e 700. Hediye olarak, yardım olarak, bakım olarak evine almak olarak, evinde barındırmak olarak, hizmetlerini görmek olarak.

Allah yolunda farz olan zekâtını fakirlere vermek. Farz olmayan sadakalarını vermek. Sadaka-yı fıtrını, diğer şeylerini vermek.

İşte muttaki müslümanların bir vasfı cömertliktir. Böyle aklımıza gelip de saydığımız, belki aklımıza gelmediği için unuttuğumuz yollara, Allah rızası için kazandığı helal parasından, gönül hoşluğuyla vermek. Bir; cömertlik. İnfakta bulunmak. Müslümanın, muttaki müslümanın bir vasfı bu.

İkinci vasfı; muttakinin, okuduğum bu âyet-i kerîmedeki ikinci sıfatı nedir?

Ellezîne yünfikûne fî's-serrâi ve'd-darrâi ve'l-kâzımîne'l-gayza.

“Kızgınlığını yutmak.”

Muttakiler o kimselerdir ki darlık zamanlarında, genişlik zamanlarında da hayrat hasenât yaparlar. Para harcarlar. Cömertlik yaparlar. Bir de kızdıkları zaman kendisine hâkim olurlar. Gayzlarını, kızgınlıklarını, kin-

lerini frenlerler. Durdururlar. Yutarlar. Tutarlar. Kendilerine hâkim olurlar. Muttaki insan kendisine hâkim olan insandır. Duygularına sahip olan onları tutabilen insandır.

Hiz. Ömer *radıyallahu anh'a* halife iken Abdullah ibni Abbas *radıyallahu anhümâ* gidermiş. Çünkü çağırılmış. Abdullah ibni Abbas genç olduğu halde, âlim olduğundan, ârif olduğundan Hiz. Ömer onu severmiş. Kendi yaş seviyesinde değil. Hiz. Abbas'ın oğlu Peygamber Efendimiz'in çok sevdiği amcalarından birisi olan Abbas'ın oğlu Abdullah. Genç, delikanlı.

Bazen Peygamber Efendimiz onu atının arkasına, devesinin arkasına alırdı. Peygamber Efendimiz'in hali hayatında çok genç bir kimseydi. Delikanlılık çağındaydı. Hiz. Ömer'in meclisine halifeyken gidermiş. Çokta yakışıklıydı. Peygamber Efendimiz'e de çok benzermiş. Dedesine de benzermiş. Yani Abbas'ın babası olan Abdulmuttalib'e de benzermiş. Mübarek; akıllı, mantıklı, bilgili, görgülü, şuurlu, âlim, *fâdil* bir kimse...

Yanına birisini daha almış. "Sen de gel. Halifenin meclisine gidiyoruz..." diye. O şahsı da götürmüştü toplantıya. O toplantıda da o

şahıs kalkmış. “Ya Ömer! Allah’tan kork. Adalette hükmet. İyi idare yapmıyorsun.” demiş. Konuşmuş ileri geri. Ama konuşmaları isabetli, yerli yerinde değil. Yani o, meclis adabına riayet edebilecek zarif, âlim, *fâdıl* bir kimse değildi anlaşılan. Böyle; “Allah’tan kork. Hiç iyi idare yapmıyorsun. Haksızlık yapıyorsun.” gibi laflar söyleyince, Hz. Ömer şöyle bir yerinden kalkmış. “Şunu bir pataklayayım.” diye.

b. Öfkeyi Yutmak

Sonra Abdullah ibni Abbas *radiyallahu anhümâ* demiş ki; “Ya Emirel mü’minin! Allahu Teâlâ hazretleri Kur’anı Kerim’inde Müslümanlara; *Ve a’rid ani’l-câhilîne* diye buyuruyor. Yani ‘cahillik yapmış olan birisi olursa ona uymayın. Ona aldırmayın. Onlardan yüz çevirin.’ buyuruyor. Bu da cahildir.” Yani öyle bilgili, görgülü, dengeli, ölçülü değil. Bu da cahildir. Sen bunun kusuruna bakma. Yüz çevir bundan. Hz. Ömer *radiyallahu anh* [dövmeye] niyetlenmiş, şöyle bir davranmış, kalkmış. Tutmuş hemen kendisini. Bak kızmıştı, haksız tenkitler yapılmıştı kendisine. Fakat ayet hatırlanılınca; “Allah; ‘cahillere uymayın, cahillerden yüz çevirin’ diyor. Ya

Emirel Mü'minin! Bu da cahildir. Sen de bundan yüz çevir.” mânasına söyleyince. Tutmuş kendisini hemen.

Gayzını, kızgınlığını yutmak. Bu da önemli. Tabi insanın düşündüğü, taşındığı sakin olduğu zamanlar hareketleri ölçülü olur. Ama kızdığı zaman ölçüsü kaçar. Kızmamak lazım. Yani kendisini tutabilmek lazımdır. Bu takvadan oluyor. Allah'tan çok korkan insan öyle birden hemen duygularının tesiri altında kalmıyor. Cereyana, akışa kapılmıyor. Ve çok sinirlenmiyor.

Bazı insanlar asabi olur. Asabilik yapar. Kızgınlığının olduğu sırada yanına yanaşılmaz. Vurur, kırar, döver, söver. Oturur, kalkar. Ondan sonra da pişman olur.

“Bunu böyle neden yaptım?”

“Keşke yapmasaydım. Bu iyi olmadı. Sinirlendim, tutamadım kendimi....”

Sinirini tutmak [da] muttakilerin vasıflarından birisi[dir]. Cömertlik bir vasfı. Bir[i] de sinirine hâkim olmak. Muttaki Müslümanlar vakur, dengeli, sakin, ölçülü, yaptığı işi hikmetle, şuurla yapan insanlardır. Bu iki.

Demek ki kendi duygularımıza hâkim olmayı da öğreneceğiz. Sinirlendiğimiz zaman

aşırı kızmaktan, sevdiğimiz zaman gözü kapalı, körcesine sevmekten [sakınacağız]. Karşı tarafta olmayan vasıfları sıralamaktan, met-hedeceğimiz zaman dalkavukluktan, aşırı haksız medihten kaçınacağız. Dengeli, ölçülü olacağız.

ve'l-âfîne ani'n-nâsi. Ellezîne yünfikûne fî's-serrâi ve'd-darrâi.

Sıkıntılı zamanlarında, geniş zamanlarında da cömertlik yaparlar. Muttakilerin bir vasıfları cömertliktir. İkincisi kızdıkları zaman kırgınlıklarını tutarlar. Kendilerine hâkim olurlar.

ve'l-âfîne ani'n-nâsi.

“Ve insanlar kendilerine karşı bir suç yaparlarsa, işlerlerse bile onları affederler.” Karşı taraf suç işlemiş. “Peki. İşledin ama bu sefer affettim seni.” Affediyor. Yani karşı tarafın suçu sabit. Tamam, belli. Yapacağını yapmış, kıracağını kırmış. Suçlu duruma düşmüş. Bu da cezalandırılabilir. Fakat cezalandırmıyor. “Peki, affettim.” diyor.

Birçok toplum yaraları, kavgaları, mücadeleleri, bir tarafın birazcık affedici olmasıyla, yumuşak olmasıyla söner. “Sonuna kadar götüreceğim.” demesiyle de devam eder du-

rur. Hatta bazen aileler arasında, nesiller boyu davalar devam eder.

Nasıl olmak lazım?

Affedici olmak, işi toptan düşünmek, Ahireti hiç unutmamak, muttaki olmak lazım. “Allah affedenleri seviyor.” diye affetmeyi tercih etmek lazım.

Vallâhu yuhibbü’l-muhsinîne.

“Allah muhsin kulları sever.” Yani iyi yapan, yaptığı işi güzel yapan muhsin kullarını Allah sever. Allah sevsin diye kızgınlığını tutan, karşısındakinin suçunu affeden kimselerdir. [Muttakilerin] affedicilik tarafları [vardır ve] galiptir.

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا
اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرُ اللَّهُ إِلَّا اللَّهُ
وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ

*Ve'l-lezîne izâ fealû fâhîşeten ev zalemû enfusehum zekeru'l-lahe fe-stagferû li-zünûbihim. Ve men yagfirü'z-zünûbe il-la'llahu, ve lem yusirrû alâ mâ fealû ve hum ya'lemûne.*²

² 3/Al-i İmran, 135.

Muttakilerin bir vasfı da; *vellezîne*. “Onlar yine öyle insanlardır ki,”

İzâ fealû fâhîşeten. “bir kötü iş yaptıkları zaman,”

Ev zalemû enfusehum. “yahut kendi nefislerine zulmettikleri zaman.”

Zekeru’llahe.. “Allahu Teâlâ hazretlerini zikrederler.”

Fe-stagferû li-zünûbihim. “Ve günahları için, işledikleri suçlar için, Allah’tan mağfiret dilerler.”

Şimdi aziz ve muhterem kardeşlerim!

Biz sanıyoruz ki iyi insan hiç hata işlemez. İşlememeli. İşlediği zaman iyi insan değil[dir.] Hayır! O da bir insandır. İyi insanlar da bazen hata işlerler.

Araplarda bir atasözü vardır. *Inne’l-cevâde kad yekbu*. “Çok iyi Arap atı da bazen sürçer. Bazen tökezler.” O da bazen hiç kendisine yakışmayacak şekilde bir hata yapabilir.

Şimdi muttaki, salih, hacı, hoca, abid, zahid bir insan da bazen hata işleyebilir. Tabi işlememesi lazım. Doğru [olan bu]. İyi bir insan hiç [hata] işlemesin, hiç kusur yapmasın. Ama işler.

Yani işlediği zaman ne olacak?

İşlediği zaman artık o adam kötü bir adam mı?

Yani bir kötülük işledi diye ebediyyen artık bu yapışır da kendisinden çıkmaz mı?

Ne olacak?

Kötü bir şey bazen insanın kendi içinde, kendisine karşı olur. Başkasını ilgilendirmez. Mesela geceleyin teheccüde kalkamaz. Tembellik eder, kalkamaz. Bu kendisiyle ilgili bir şey[dir]. Başkasına bir zararı yok bunun. Alıştığı tespihini çekemez. İbadetini yapamaz. Kişisel kalır. Yaptığı iş kendi özel hayatında kendisiyle ilgili bir iş olarak kalır. Ama Allah'ın sevmediği bir iş olur. Nefsine mağlup olur.

Zalamû enfusehum. "Nefislerine zulmedenler." Nefis...

İnsanın nefesine zulmetmesi ne demek?

Başkasına zulmetmesini anlıyoruz. Gidiyor, bastırıyor, eziyor, bir şeyler yapıyor.

Kendisine zulmetmesi ne demek?

Günah işlemesi demek.

Neden?

Bir insan günah işlediği zaman âhirette cezaya uğrayacak. O halde günah işlediği

zaman kendisine kötülük yapmış oluyor. Kendisine zulmetmiş oluyor.

Neden?

Ya kimseyle ilgili değil, kendime zulmettim. Ama âhirette de kendine zulmetmeyeceksin.

Peygamber Efendimiz diyor ki; *Nefsuke matiyyetüke fe'r-fak bi-hâ*. "Senin bu nefsinde senin bir bineğindir. Bir varlığındır. Ona da yumuşak davran."

c. Nefsimize İhtiyacını Vermek

Bineğine, kaldırıp kaldırıp odunu vuran bir [insanı] sever miyiz?

Hayvanı fena halde pataklıyor. Sırtına yükleri yüklemiş. Bir de odun almış eline, [eşeğin] butlarına vurduğu zaman hayvanın arkası şu tarafa doğru gidiyor. Bu tarafa vurduğu zaman bu tarafa gidiyor. Böyle adamlar var. Bu nefsi de insanın bineğidir. Böyle sert davranmamak, yumuşak davranmak, yani atı beslemek, okşamak lazımdır. Bunu tabii köylerde yaşayanlar, hayvan besleyenler bilir.

Şimdi bizim köyde bir kız, iyi bir kız, evlenme çağına gelmiş. Komşunun oğlu istemiş. "Evlenmek istiyorum." diye. Bir de ötekilerden birisi istemiş. Bir de akrabalarından birisi

istemiş. Bu komşunun oğlunu görürlermiş. Kapıdan çıkarken hayvana küfrederek, bağırarak, bir vurdu mu hayvanın -geniş köy kapıları, araba girsin diye büyük olur- arkası gider bir tarafa çarparmış. Döverek hayvanı kullanıyor. Öteki isteyen de biraz havayiymiş, çalgıcıymış. Demişler ki; “Bak seni isteyen şu. Eğer buna varırsan sabah akşam dayak yemekten her tarafın simsiyah olur. İkincisi bu. Buna varırsan işte bu da alır eline sazını, gece gündüz dımbır dımbır çalgıyla ömrün geçer. Bu ötekisi, bu da salih iyi bir kimsedir. Bununla evlenirsen şöyle olur.”

Şimdi bizim de nefsimize zulmetmememiz lazım. Bence nefse zulmetmenin çeşitleri var. Mesela bu nefsin, vücudun sıhhatini ihmal etmesi de bir zulümdür. Adam sıhhatine aldırıyor. Hasta, doktora gitmiyor, tedavi olmuyor. Veyahut sigara içiyor, ciğerini dolduruyor. İçki içiyor, karaciğerini, midesini berbat ediyor. Bunlarda bir çeşit zulümdür. Bedenine zulümdür. Kendisine zulümdür.

Hâsılı muttaki insanlar beşer oldukları için öteki insanlar gibi hatalı bir şey yapsalar, kendi özel hayatlarında veya toplumdaki başkalarıyla ilgili olan hayatlarında...

Zekeru'l-lahe. “Allahı hatırlarlar, zikrederler.” “Allah bana bunun hesabını sorar.

Niye ben bunu yaptım?

Keşke yapmasaydım.” diye Allah’ı zikrederler.

Fe-stagferû li-zünûbihim. “İşledikleri günahlar için tevbe ve istiğfar ederler.” Allah’tan işledikleri günahlardan affı mağfiret talep ederler.

Tabi burada *zekeru'l-lahe fe-stagferû li-zünûbihim* sözleri; “Allah hatırlarına gelir. Allah’ı yadederler. Hatırlarlar tevbe ve istiğfar ederler.” mânasına da gelebilir. Arapça’da çünkü *zekere* hatırlamak demek.

İkinci bir mana da; “*Allah Allah, La ilahe illallah, La ilahe illallah, La havle vela kuvvete illa bi’llah. La ilahe illa bi’llah.*” derler. Yani; “çok zikrederler. Ondan sonra tevbe ve istiğfar ederler.” demek. Çünkü o mânada bu da olabilir. Zikrederler, ondan sonra istiğfar ederler. Bu mana da olabilir.

Zaten Allah zikri çok seviyor. Allah zikri çok sevdiğinden; Allah’ın sevdiği bir işi başlayıp zikredip zikredip ondan sonra Allah’tan “Beni affet.” diye istemek daha adaba uygundur. Çünkü biz Fâtiha’yı okurken bile *İh-*

dinâ's-sırâta'l-müstakîm diye başlamıyoruz. “Yâ Rabbi! Bizi doğru yola sevket.” diye başlamıyoruz. *E'l-hamdü li'llahi rabbi'l-âlemîn* diye başlıyoruz. Överek başlıyoruz. *Er-rahmâni'r-rahîm* diyoruz. Rahmanlığını, Rahimliğini düşünüyoruz. *Mâliki yevmi'd-dîn* diyoruz. Ondan sonra istiyoruz. Yani duanın adabında önce zikir, hamd, sena, salatu selam. Ondan sonra dua yapmak diye adapta vardır. Burada da; “Allah’ı zikrederler, sonra istiğfar ederler.” diyor.

Demek ki muttaki insanlar cömerttir, bir. Kızgınlıklarını tutabilirler. Kendilerine hâkimiyetleri olan insanlardır, iki. Kendilerine karşı birileri suç işlemiş, kusur yapmışsa affederler. Geçimlidirler. Başkalarının kendilerine karşı yaptıkları şeylere göz yumarlar. Affederler. Toplumda geçim olur gider. Uyumlu, geçimli, sevimli insan, arkadaşlıkları tatlıdır. Ama kendileri kişisel olarak veya toplumdaki hareketlerinde bir hata yaparlarsa özür dilerler. Allah’ı zikrederler. Tevbe ve istiğfar eylerler. Allah'a yönelirler.

Ve men yagfirü'z-zünûbe illa'llahu.

Zaten günahları kim affediyor Allah'tan başka?

Allah affediyor. Allah'a yönelirler.

Ve lem yusirrû alâ mâ fealû. İşledikleri hatayı, hata olduğunu anladıktan sonra devam ettirmezler. Hatalarında ısrar etmezler.

Ve hum ya'lemûne. Hatalı olduğunu bile bile hataya devam etmezler. "Tamam, bu hataymış, bir daha yapmayayım." Mesela birisi geliyor diyor ki; "Ya kardeşim! Sen şöyle yapıyorsun, ama böyle yapma!" "Peki!" diyor hemen, ondan sonra öyle yapmıyor.

"Sen çok hızlı namaz kılıyorsun kardeşim. Rükunu, secdeni şöyle biraz ölçülü yap." "Peki!" Ondan sonra nasihate göre uygun hareket ediyor.

Ve lem yusirrû alâ mâ fealû ve hum ya'lemûne. "Bile bile yaptıkları hatalı işlerde ısrar etmezler." Hatasını bırakıp kendisini geliştirir, düzeltir.

أُولَئِكَ جَزَاؤُهُمْ مَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ

*Ulâike cezâuhum magfîretün min rabbi-him.*³ "İşte böyle muttaki insanların mükâfatı, Allah onları mağfîret eder. Mağfîret olun-

³ 3/Al-i İmran, 136.

maktır. Allah'ın kendilerine mağfiret etmesidir."

Ve cennâtün tecrî min tahtihe'l-enhâru.
"Allah onlara cennet bahçeleri verir. Cennette geniş mülkler verir. İçlerinden cennet ırmaqları akan güzel cennet bahçelerine sahip olurlar." Ebedi orada kalırlar. Mükâfata nâil olurlar.

Ellezîne yünfikûne fî's-serrâi ve'd-darrâi ve'l-kâzımîne'l-gayza ve'l-âfîne ani'n-nâsi. Vallâhu yuhibbü'l-muhsinîne. *Vellezîne izâ fealû fâhişeten ev zalemû enfusehum zekeru'llahe fe-stagferû li-zünûbihim. Ve men yagfirü'z-zünûbe illa'llahu, ve lem yusirrû alâ mâ fealû ve hum ya'lemûne. Ulâike cezâuhum magfiretün min rabbihim ve cennâtün tecrî min tahtihe'l-enhâru hâlidîne fî-hâ. ve ni'me ecrü'l-âmilîne.*

Ne mutlu onların mükâfatı, ne güzel, işte insan böyle olmalı. O mükâfata ermeli mânâsına onların ecirlerini Allahu Teâlâ hazretleri methu sena ediyor.

Kısaca özetleyelim: Muttaki kullar cömerttir.

Muttaki kullar kendilerine hakimiyetlidir. Kızgın, fevri hareket etmezler.

Muttaki kullar geçimlidir. Uyumludur. Affedicidirler.

Hata işlerlerse hemen Allah'ı çok zikrederler. Zikir ehlidirler. Çok tevbe ederler istiğfar eylerler.

Ve günahlarında ısrar etmezler. Hataları günahları varsa anlaşılmışsa bile bile günahlarında ısrar etmezler. Muttaki kulları böyle bildiriyor.

Burada bizim için müjdeli bir durum vardır ki muttaki kullar kusurlu da olabiliyor, kusur da işleyebiliyor. Ama kusurda ısrar etmiyor. Yani müslümanlar; "Ben kusurluyum." diye ümitsizliğe kapılmayacaklar. Çünkü kusurun da temizlenmesinin yolu var. Allah'ı zikredecek. Tevbe ve istiğfar edecek. Allah yine onu seviyor. Gene muttakilerin arasında kalıyor. Yani defetmiyor. "Çık, defol, sen kusur işledin, günah işledin. Artık seni sevmiyorum. Ben seni sildim defterden. Sevmediğim kullarımın arasına girdin."

"Ne yaparsan yap, defol!" dese günah işleyince müslümanların hali ne olur?

Nice olur halimiz?

Mahvoluruz. Elhamdülillah Rabbimiz *Gaffar-ı zünub*'tur. Günahları affediyor. *Erha-*

mü'r-rahimin'dir. Acıyor bize. Merhamet ediyor. Yine bizi sevdiği kullarından sayıyor.

Bak, günah işlediği halde sonunda cennete gireceğini, aşağılarından şırıl şırıl cennet ırmaklarının akacağı cennet bahçelerine sahip olacağını söylüyor. “Ne güzel onların mükâfatı da!” diyor. Demek ki kusurlu da olsa affedecek. Affedecek, verecek ve cennetine sokacak, nimetlerine erdirecek. Büyük bir müjde... Yani insan [bunları öğrenince biraz] seviniyor. “Hah! Bu bana uydu.” diyor. Hata da etsek demek ki sonunda mükâfat olabilirmiş. Ümitlendiriyor bizi.

Müslümanın nasıl olması lazım?

Ümitli olması lazım. Hiç ümidi yok. Ümidi olmamak iyi değil. Allah'ın rahmetinden ümit kesmek haramdır. Ümitli de olacağız. Yalnız fazla ümitli olup da yayılıp gevşeyip de ipin ucunu bırakmak da olmaz. Denizde yüzerken kulaç atmamak da olmaz. Tabi hem çalışacak hem korkacak.

d. Şeytanın Tuzaklarına Karşı Dikkatli Olmak

Çünkü şeytan bir insana kusur işlettirdiği zaman bir kusurda bırakmaz. Mendebur, aşağı çekmeye çalışır. Yani gittikçe daha kötü ol-

sun diye aŖađı çekmeye alıŖır. Ŗöyle... Ŗöyle tutmaz. “Bir günah iŖletsin, biraz istirahat etsin. Bir günah daha iŖletsin. Biraz daha. Gene bir onu aldatayım...” Öyle yapmaz. Gittikçe batağa çekmek ister. Uuruma yuvarlamak ister. Cehenneme yuvarlansın diye uğraŖır. Onun için fazla yüz verdiğin zaman, “azıcıktır, küçüktür, ne olacak?” derken o günahlardan yavaş yavaş onları birbirine ekleye ekleye onlara tuzağını kurar. Cehenneme atar. Cehenneme düŖürür. O bakımdan tetikte durmak, dikkatli olmak lazım. Ŗeytan ustadır. Sen acemisin. Sen daha hayatta, ne kadar yaŖadın? Hayat hakkında ne bilgin var? Ŗeytan Hz. Âdem atamız zamanından beri bütün insanları tanıyor. Kimleri nasıl aldattı? Muazzam tecrübeli. Son derece kurnaz, aldatmasını bilen bir mahluktur. Ona karŖı Allah’a sığınmak ve çok ihtiyatlı bulunmak lazım. Allahu Teâlâ hazretleri bizi Ŗeytana uymayan, nefse uymayan, günahlardan, haramlardan uzak duran [kullarından eylesin]. Ama evvelce iŖlemiş olduğumuz hatalara, Allah’ı çok zikredip, çok tevbe eyleyip, iyi derviŖ olup, insanları affedip, iyi huylu olup, duygularımıza hâkim olup, kendimizi frenleyip,

kızgınlıkla fevri hareketler yapmayıp, cömertlikle iyilikler yaparak, ibadetler yaparak, ömrü Allah'ın rızasına uygun geçirmeye muvaffak [kılınsın]. Huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım. Rabbimiz bizi cennetiy-le, cemaliyle müşerref eylesin.

ve ni'me ecru'l-âmilîne. “İbadet edenlerin sonu, mükâfatları ne kadar büyük.”

ve ni'me ecru'l-âmilîne. “İlmiyle amel olan, bilgisine göre amel eden abid, zahit insanların mükâfatları ne kadar çok.” *Amil*; “İlmiyle amel eden.” demek. Öyle. Bildiğimizi uygulayacağız. Öğrendiklerimizi uygulayacağız. Kur'an'a göre, hadîs-i şerîflere göre yaşayacağız. Allah tevfikini refik etsin. Allah hepinizden razı olsun.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
23 Safer 1419 / 18.06.1998
Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

